

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 911

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 septembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
1.125. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
1.126. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
A C T E A L E Î N A L T E I C U R Ţ I D E C A S A Ţ I E Ș I J U S T I Ţ I E	
Decizia nr. 42 din 27 iunie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	3–10
Decizia nr. 43 din 27 iunie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	11–15

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.188/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Ioana Bogaciu, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 septembrie 2022.
Nr. 1.125.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.214/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Georgeta Ciupic, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Neamț, delegată în funcția de procuror șef Secție judiciară la această unitate de parchet, având grad profesional corespunzător parchetului de pe lângă curtea de apel, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 septembrie 2022.
Nr. 1.126.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 42

din 27 iunie 2022

Dosar nr. 815/1/2022

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile
 Valentina Vrabie — președintele delegat al Secției a II-a civile
 Carmen Georgeta Negrilă — judecător la Secția I civilă
 Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
 Mioara Iolanda Grecu — judecător la Secția I civilă
 Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I civilă
 Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă
 Csaba Bela Nasz — judecător la Secția a II-a civilă
 Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă
 Petronela Iulia Nițu — judecător la Secția a II-a civilă
 Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă
 Iulia Manuela Cîrnu — judecător la Secția a II-a civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 815/1/2022, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, în dosarul nr. 2.542/331/2020*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelanta-contestatoare, în calitate de creditor-cesionar, a depus un punct de vedere la raport, în termenul legal, prin care apreciază că sesizarea este admisibilă.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Prahova — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 29 iunie 2021, în Dosarul nr. 2.542/331/2020*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri

imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 77/2016*), solicitând a se stabili dacă:

„1. *Efectul suspensiv prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 operează de drept în cazul văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016?*;

2. *Neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016 poate fi constatată de către executorul judecătoresc în procedura de executare silită, în virtutea rolului său activ?*;

3. *Instanța de executare, investită cu o contestație la executare prin care se critică neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, poate analiza în cadrul acestei proceduri condițiile de admisibilitate menționate în precedent?*”.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 4. — (1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit; (...)”

„Art. 5. — (1) În vederea aplicării prezentei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind și condițiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă și stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convențional al instituției de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecar, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi. (...)”

„Art. 6. — (1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari. (...)”

„Art. 7. — (1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul

poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silite aflate în derulare, inclusiv popriri, se suspendă automat.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(5¹) În cazul admiterii contestației creditorului prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării prevăzute la art. 5 și 6 vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Vălenii de Munte la data de 29 iulie 2020 cu nr. 2.542/331/2020, contestatoarea a formulat contestație la executare în contradictoriu cu intimata împotriva Încheierii nr. 557 din 15 iulie 2020, emisă de biroul executorului judecătoresc în Dosarul execuțional nr. xxx/2020, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie admisă contestația la executare și, pe cale de consecință, să fie anulat actul de executare menționat și să fie obligat executorul judecătoresc să reia procedura execuțională pornită împotriva debitorilor în Dosarul execuțional nr. xxx/2020, precum și obligarea debitorilor-pârâți la plata cheltuielilor de judecată.

10. În susținerea contestației la executare, s-a arătat că încheierea este lovită de nulitate deoarece organul de executare a încălcat dispozițiile legale atunci când a dispus suspendarea executării silite, în condițiile în care executarea silită vizează o persoană juridică ce nu are calitatea de consumator, în înțelesul art. 1 alin. (3) și art. 6 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 și al Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 193/2000), iar persoanele fizice ce au calitatea de garanți avaliați nu sunt executate silit în prezentul dosar de executare.

11. De asemenea, s-a arătat că persoanele fizice nu au la rândul lor calitatea de consumatori în sensul legii, ci pe aceea de profesioniști, având în vedere raportul funcțional dintre societatea debitoare și aceste persoane fizice, ca asociați în cadrul debitoarei persoană juridică. Astfel, persoanele fizice au calitatea de asociați ai persoanei juridice, iar numitul A, și de administrator al societății, în baza acestor calități garantând plata unei datorii a profesionistului persoană juridică către bancă.

12. S-a precizat, totodată, că notificarea de dare în plată vizează stingerea unei creanțe în cuantum de 6.466.509,73 de euro plus 10.845.274,92 de lei, nefiind astfel îndeplinită condiția legală prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, în condițiile în care este depășit pragul maxim admis de lege, respectiv acela de 250.000 de euro.

13. Prin Încheierea din 8 decembrie 2020, pronunțată de Judecătoria Vălenii de Munte în Dosarul nr. 2.542/331/2020, instanța a respins contestația la executare ca neîntemeiată.

14. În motivarea hotărârii, prima instanță a reținut că între creditoare și pârâtă s-au încheiat mai multe contracte bancare, o parte din ele fiind garantate cu bunuri imobile, iar altă parte fiind garantate de către numiții A și B în calitate de garanți avaliați. Executarea silită a fost pornită de creditoare pentru suma totală de 6.466.509,73 de euro plus 10.845.274,92 de lei.

15. Cererea a fost înregistrată pe rolul biroului executorului judecătoresc, fiind astfel constituit Dosarul execuțional nr. xxx/2020.

16. Ulterior constituirii dosarului execuțional, executorul judecătoresc a solicitat încuviințarea executării silite, formându-se astfel Dosarul nr. 2.045/331/2020, soluționat de către Judecătoria Vălenii de Munte prin pronunțarea Încheierii din 25 iunie 2020.

17. La data de 14 iulie 2020 a fost comunicată prin e-mail de către societatea debitoare și garanții avaliați A și B notificarea de dare în plată a imobilului situat în Ploiești, județul Prahova, respectiv teren și complex hotelier.

18. Față de această împrejurare, debitoarea și garanții avaliați au solicitat executorului judecătoresc suspendarea executării silite în Dosarul execuțional nr. xxx/2020.

19. Prin Încheierea nr. 557 din 15 iulie 2020, executorul judecătoresc a dispus suspendarea executării silite pornite de către creditoare, în temeiul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 77/2016.

20. Prima instanță a reținut că suspendarea executării silite prevăzută de art. 6 din Legea nr. 77/2016 intervine *ope legis*, prin simplul fapt al notificării primite de la debitor.

21. Legalitatea și temeinicia notificării sunt supuse cenzurii instanței de judecată în procedura specială și exclusivă prevăzută de Legea nr. 77/2016.

22. Cum suspendarea executării silite a intervenit de drept, executorul judecătoresc nu a făcut altceva decât să constate intervenită această suspendare.

23. Nu este nici căderea executorului judecătoresc, nici a instanței de executare să analizeze dacă notificarea trimisă de consumator este sau nu este admisibilă. Oricum, dispozițiile art. 5 din Legea nr. 77/2016 nu reglementează condiții de admisibilitate a notificării. Îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată este supusă analizei controlului jurisdicțional în condițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016, prin formularea unei contestații de către creditor. Or, o astfel de contestație a fost formulată și face obiectul unui dosar în curs de soluționare.

24. Instanța a apreciat că nu poate reține apărările creditoarei referitoare la săvârșirea unui abuz de drept câtă vreme pretinsa inadmisibilitate vădită invocată de aceasta nu a fost, eventual, constatată încă de instanța investită cu soluționarea contestației.

25. Față de probele administrate în cauză nu se poate reține caracterul nelegal al încheierii de suspendare a executării silite pentru că aceasta ar fi fost dispusă în temeiul unor dispoziții legale de care intimații s-ar fi prevalat prin fraudă la lege ori abuz de drept.

26. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel contestatoarea, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a încheierii civile atacate și, în urma rejudecării cauzei, admiterea contestației la executare și anularea actului de executare reprezentat de Încheierea nr. 557 din 15 iulie 2020 emisă de biroul executorului judecătoresc în Dosarul de executare nr. xxx/2020, precum și obligarea executorului judecătoresc să reia procedura execuțională pornită împotriva debitorilor în Dosarul de executare nr. xxx/2020, cu cheltuieli de judecată.

27. Prin criticile formulate, apelanta-contestatoare a arătat, în esență, că prin intermediul contestației la executare au fost invocate motive de nelegalitate vizând încheierea de

suspendare a executării, iar nu motive de nelegalitate ale notificării de dare în plată.

28. De asemenea, a susținut că executarea silită vizează o persoană juridică, respectiv societatea debitoare, care nu poate accede la darea în plată, așa cum este reglementată de dispozițiile Legii nr. 77/2016. Persoanele fizice semnatare ale notificării de dare în plată nu sunt executate silit în acest dosar de executare silită în care au formulat notificarea de dare în plată și în care, în mod greșit, organul de executare a dispus suspendarea.

29. Raportul juridic ce formează obiectul obligației de plată ce se dorește a fi stinsă prin notificarea formulată de debitoare a luat naștere în baza unui contract de credit între profesioniști, iar societatea debitoare, ca parte semnatară a notificării de dare în plată, precum și ca subiect al executării silite derulate exclusiv față de aceasta, nu face parte din categoria consumatorilor protejați de Legea nr. 193/2000, pentru a putea accede la beneficiile/drepturile acordate de Legea nr. 77/2016.

30. Așadar, în cauză nu este îndeplinită condiția specială de admisibilitate prevăzută de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016. Persoanele fizice semnatare ale notificării de dare în plată nu sunt consumatori în sensul legii, ci profesioniști, având în vedere raportul funcțional dintre societatea debitoare și aceștia, ca asociați în cadrul debitoarei persoană juridică.

31. Cele 6 contracte de credit încheiate de bancă cu societatea debitoare au fost semnate de persoanele fizice în calitate de garanți avaliști, și nu în calitate de codebitori sau fidejutori.

32. Un alt aspect se referă la pragul maxim admis de lege de 250.000 de euro pentru care legea prevede accesul la procedura dării în plată, condiție care nu este îndeplinită în cauză, fiind vorba de un credit de aproximativ 14.000.000 de euro.

33. Apelanta a formulat critici și cu privire la încălcarea rolului activ al organului de executare, apreciind că executorul judecătoresc trebuia să observe particularitatea executării silite și să verifice în ce măsură dreptul societății debitoare de a da în plată un imobil există, fiind încălcat astfel dreptul creditorului de a obține integral și cu celeritate îndeplinirea obligației de plată prevăzute în titlul executoriu executat silit.

34. Prin Încheierea din 29 iunie 2021, Tribunalul Prahova — Secția I civilă a admis cererea formulată de apelanta-contestatoare și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

35. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

36. În acest sens a arătat că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept s-a formulat în cadrul unui litigiu aflat pe rolul tribunalului, iar soluționarea apelului nu a fost finalizată, tribunalul judecând în ultimă instanță, conform dispozițiilor art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

37. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte este îndeplinită. Astfel, soluționarea pe fond a prezentei cauze depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

38. Tribunalul a reținut că este îndeplinită și condiția noutății, dat fiind faptul că asupra acestei probleme de drept nu s-a identificat jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante, astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat.

39. De asemenea, s-a menționat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei chestiuni printr-o decizie de recurs în interesul legii și nici pe calea unei alte hotărâri prealabile.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

40. Apelanta-contestatoare a formulat cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept menționate, apreciind că sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

41. Intervenienta (în calitate de cesionar al creanțelor deținute de apelanta-contestatoare) a arătat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă în vederea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

42. Intimata nu și-a exprimat punctul de vedere.

43. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelanta-contestatoare (creditor-cesionar) a formulat un punct de vedere prin care a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale sesizării, contrar celor reținute prin raportul întocmit în cauză.

44. În acest sens a arătat că litigiul în care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la tribunal, cauza aflându-se pe rolul Tribunalului Prahova, instanța investită cu soluționarea apelului urmând să judece în ultimă instanță, în conformitate cu dispozițiile art. 651 alin. (4) și ale art. 718 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei decizii care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă.

45. S-a apreciat că este îndeplinită și cerința noutății chestiunii de drept, aceasta nefăcând obiectul niciunei dezlegări de drept și al niciunui recurs în interesul legii. Mai mult, s-a arătat că nici instanțele naționale nu au pronunțat hotărâri judecătorești de natură a contura o jurisprudență unitară și constantă în privința acestei probleme de drept.

46. Prin punctul de vedere formulat s-a arătat că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că, deși nu este menționată ca o condiție de admisibilitate *expressis verbis*, este necesar ca sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii.

47. În ceea ce privește întrebările formulate a apreciat că: suspendarea executării silite nu ar trebui să opereze de drept în situația văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate ale notificării de dare în plată; executorul judecătoresc poate sesiza neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a notificării de dare în plată în raport cu titlurile executorii din dosarul execuțional și, pe cale de consecință, să emită o încheiere prin care să nu suspende executarea silită și să dispună continuarea acesteia raportat la stadiul dosarului execuțional.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

48. Instanța de trimitere a apreciat că prin dispozițiile art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (2) și ale art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 s-a instituit un caz de suspendare de drept, *ope legis*, efectul suspensiv al executării fiind generat de transmiterea notificării prevăzute de art. 5 din aceeași lege.

49. Verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, sunt de competența exclusivă a instanței prevăzute la art. 7 alin. (1) din actul normativ indicat.

50. Așadar, în opinia instanței de sesizare, efectul suspensiv prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 operează de drept și în cazul văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, legiuitorul nefăcând nicio distincție în acest sens.

51. De altfel, legiuitorul a instituit un remediu procesual pentru ipoteza în care debitorul și-a exercitat cu rea-credință dreptul de a depune notificarea.

52. Astfel, potrivit art. 7 alin. (5¹) din Legea nr. 77/2016, „În cazul admiterii contestației creditorului prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării prevăzute la art. 5 și 6 vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării”.

53. Opinia completului de judecată al instanței de trimitere este în sensul că neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, nu poate fi constatată de către executorul judecătoresc în procedura de executare silită.

54. Titularul sesizării apreciază că instanța de executare nu este îndreptățită să aprecieze asupra aplicării dispozițiilor Legii nr. 77/2016 din perspectiva condițiilor solicitării de dare în plată, întrucât verificarea acestora se realizează exclusiv în condițiile prevăzute de art. 7 din actul normativ indicat, de către instanța competentă.

55. În condițiile în care instanța de executare nu se poate substitui instanței competente să verifice notificarea, nici executorul judecătoresc nu este îndreptățit să procedeze în acest sens, legiuitorul neconferindu-i acestuia astfel de atribuții.

56. În sensul acestei interpretări sunt și dispozițiile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, potrivit cărora până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silite aflate în derulare, inclusiv popriri, se suspendă automat.

57. În concluzie, titularul sesizării opinează că instanța de executare investită cu o contestație la executare prin care se critică neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, nu poate analiza, în cadrul acestei proceduri, condițiile de admisibilitate menționate în precedent.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

58. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, *curțile de apel București, Galați, Cluj, Iași, Timișoara, Oradea, Suceava, Craiova și Constanța* au transmis practică judiciară relevantă asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, precum și opinii teoretice, iar *curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Târgu Mureș* au transmis doar punctele de vedere ale judecătorilor. *Curtea de Apel Ploiești și Curtea de Apel Pitești* nu au identificat hotărâri judecătorești în materie și nu au formulat puncte de vedere teoretice.

59. Din răspunsurile primite au rezultat aspectele ce se vor arăta în continuare.

60. Referitor la **prima întrebare din sesizare**, opinia cvasiunanimă a fost în sensul că efectul suspensiv prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 operează de drept în cazul văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016 (Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Secția a VI-a civilă, Tribunalul București și judecătorii sectoarelor 1—6 București, Judecătoria Giurgiu, Judecătoria Bolintin-Vale, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov și instanțele arondate, Tribunalul Teleorman — Secția civilă, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Turnu Măgurele, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Brăila, Judecătoria Brăila, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Judecătoria Bistrița, Tribunalul Iași — Secția I civilă, Judecătoria Iași, Judecătoria Pașcani, Tribunalul Caraș-Severin și judecătorii arondate, Tribunalul Bihor, Tribunalul Suceava — Secția a II-a civilă, Judecătoria Suceava, Judecătoria Fălticeni, Judecătoria Dorohoi, Judecătoria Slatina, Judecătoria Caracal, Judecătoria Corabia, Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă, Judecătoria Baia de Aramă, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Motru, Judecătoria Bacău, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Brașov, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și instanțele arondate, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență și litigii cu profesioniștii și societăți, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Măcin).

61. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că dispozițiile legale nu cuprind nicio excepție în acest sens, astfel că efectul suspensiv prevăzut de art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 operează de drept, în toate cazurile și fără vreo distincție.

62. Practică judiciară în acest sens a fost identificată la Judecătoria Sectorului 3 București, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Sectorului 5 București, Judecătoria Sectorului 6 București, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Iași, Judecătoria Suceava, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin.

63. O opinie teoretică contrară, în sensul că efectul suspensiv prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 nu operează de drept în cazul văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din lege, respectiv în situația în care nu se poate vorbi de un consumator ori dacă suma creditată depășește plafonul legal de 250.000 de euro, a fost exprimată de Tribunalul Galați, Tribunalul Brăila, Judecătoria Brăila, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția I civilă, Judecătoria Strehăia, Judecătoria Vânu Mare, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Novaci, Judecătoria Moinești, Judecătoria Onești.

64. Referitor la **a doua întrebare**, opinia majoritară a fost aceea că neîndeplinirea condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării dării în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, nu poate fi constatată de către executorul judecătoresc în procedura de executare silită, în virtutea rolului său activ, întrucât Legea nr. 77/2016 prevede o altă procedură de contestare de către creditor a notificării primite, care trebuie urmată cu strictețe. Astfel, conform art. 7 alin. (1) și (2), în termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii

reglementate de lege printr-o contestație ce se introduce la judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul. Prin urmare, legea a stabilit competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa contestația creditorului privind notificarea de dare în plată, emisă de debitor.

65. Această opinie a fost împărtășită de judecătorii de la Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Secția a VI-a civilă, Tribunalul București și judecătoriile sectoarelor 1—6 București, Judecătoria Giurgiu, Judecătoria Bolintin-Vale, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov și instanțele arondate, Tribunalul Teleorman — Secția civilă, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Turnu Măgurele, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Brăila, Judecătoria Brăila, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Iași, Judecătoria Pașcani, Tribunalul Caraș-Severin și judecătoriile arondate, Tribunalul Bihor, Judecătoria Suceava, Judecătoria Dorohoi, Judecătoria Darabani, Judecătoria Slatina, Judecătoria Caracal, Judecătoria Corabia, Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția I civilă, Judecătoria Strehaia, Judecătoria Vânu Mare, Judecătoria Baia de Aramă, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Motru, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Novaci, Judecătoria Moinești, Judecătoria Onești, Judecătoria Bacău, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Brașov, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și instanțele arondate, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență și litigii cu profesioniștii și societăți, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Măcin, Judecătoria Constanța — Secția civilă (opinia majoritară).

66. Practică judiciară în acest sens a fost identificată la Judecătoria Sectorului 3 București, Judecătoria Sectorului 4 București, Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, Judecătoria Sectorului 5 București, Judecătoria Sectorului 6 București, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Iași, Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Constanța — Secția civilă (opinia majoritară).

67. În sens contrar au fost exprimate opinii teoretice de către judecătorii de la Tribunalul Galați, Tribunalul Brăila, Judecătoria Brăila, Tribunalul Iași — Secția I civilă, Judecătoria Fălticeni, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, precum și hotărâri judecătorești ale Judecătoriei Constanța — Secția civilă (în opinie minoritară).

68. În ceea ce privește *ultima întrebare*, opinia majoritară a fost în sensul că instanța de executare investită cu o contestație la executare prin care se critică neîndeplinirea condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării dării în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016 nu poate analiza în cadrul acestei proceduri condițiile de admisibilitate menționate în precedent, întrucât Legea nr. 77/2016 a instituit prin art. 7 o procedură specială de contestare, care trebuie respectată. Or, art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă permite invocarea în cadrul contestației la executare silită a unor motive de fapt și de drept privind fondul dreptului numai dacă legea nu prevede o altă cale procesuală.

69. Această opinie a fost împărtășită de judecătorii de la Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă și Secția a VI-a civilă, Tribunalul București și judecătoriile sectoarelor 1—6 București, Judecătoria Giurgiu, Judecătoria Bolintin-Vale, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov și instanțele arondate, Curtea

de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Iași, Tribunalul Caraș-Severin și judecătoriile arondate, Tribunalul Bihor, Judecătoria Suceava, Judecătoria Dorohoi, Judecătoria Slatina, Judecătoria Caracal, Judecătoria Strehaia, Judecătoria Vânu Mare, Judecătoria Baia de Aramă, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Motru, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Novaci, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă, Judecătoria Moinești, Judecătoria Bacău, Judecătoria Brașov, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență și litigii cu profesioniștii și societăți, Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Măcin, Judecătoria Constanța — Secția civilă (opinia majoritară).

70. Practică judiciară în acest sens a fost identificată la Judecătoria Sectorului 3 București, Judecătoria Sectorului 2 București, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Sectorului 5 București, Judecătoria Sectorului 6 București, Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Iași, Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Constanța — Secția civilă.

71. Opinia minoritară contrară, în sensul că instanța de executare investită cu o contestație la executare prin care se critică neîndeplinirea condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării dării în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, poate analiza în cadrul acestei proceduri condițiile de admisibilitate menționate în precedent, a fost exprimată de judecătorii de la Tribunalul Teleorman — Secția civilă, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Turnu Măgurele, Tribunalul Galați, Tribunalul Iași — Secția I civilă, Judecătoria Pașcani, Judecătoria Fălticeni, Judecătoria Darabani, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, Judecătoria Corabia, Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția I civilă, Judecătoria Onești, Judecătoria Buhuși, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și instanțele arondate, Judecătoria Constanța — Secția civilă (opinia minoritară).

72. Practică judiciară în sensul acestei opinii a fost identificată la Judecătoria Pașcani și Judecătoria Constanța — Secția civilă.

73. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

74. Există o bogată jurisprudență referitoare la prevederile din Legea nr. 77/2016, precum și asupra legii în ansamblul său, care au constituit obiect al controlului de constituționalitate.

75. Cu referire la criticile de neconstituționalitate care privesc legea în ansamblul său, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, la paragraful 108, a statuat că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii imprevizunii.

76. Prin Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Curtea Constituțională a constatat că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a imprevizunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia, în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Mai mult, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

77. În Decizia nr. 36 din 17 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 19 iunie 2019, la paragrafele 33—36, Curtea Constituțională a reținut că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate care vizează încălcarea principiului egalității în drepturi, întrucât textul de lege criticat ar crea un privilegiu persoanelor care cad sub incidența art. 4 și, implicit, a Legii nr. 77/2016. Astfel, orice debitor al unui contract de credit, indiferent de valoarea contractului sau de scopul în care a angajat creditul, are deschisă calea unei acțiuni în justiție, întemeiată pe dispozițiile dreptului comun în materie, respectiv pe dispozițiile referitoare la teoria imprevizunii din codurile civile. Totodată, prin Decizia nr. 20 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 13 aprilie 2018, paragrafele 14 și 15, Decizia nr. 328 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 6 septembrie 2018, paragrafele 20 și 21, Curtea Constituțională, cu referire la art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, a reținut că acei consumatori care au împrumutat sume al căror quantum, la momentul acordării, nu depășește echivalentul în lei a 250.000 de euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit, se pot prevala de remediile judiciare instituite de legea specială, respectiv Legea nr. 77/2016. În schimb, acele persoane care au împrumutat sume al căror quantum, la momentul acordării, depășește echivalentul în lei a 250.000 de euro se pot prevala de remediile judiciare instituite de dreptul comun, respectiv prevederile art. 969 și 970 din Codul civil din 1864 ori, după caz, cele ale art. 1.271 din actualul Cod civil. În justificarea acestei soluții, Curtea a arătat că protecția specială oferită unei categorii de persoane, prin instituirea unui prag maxim al sumei efectiv împrumutate, nu reprezintă o discriminare, în sensul art. 16 din Constituție, a persoanelor care au împrumutat sume al căror quantum depășește 250.000 de euro, atâta vreme cât acestea pot recurge la mijloacele puse la dispoziție de dreptul comun, în vederea remedierii problemei imprevizunii cu care se confruntă și acea categorie de consumatori în mod special protejată de către legiuitorul ordinar.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

78. Nu au fost identificate decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare prin care să se fi statuat cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

79. Prin Decizia nr. 37 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 18 iulie 2018, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 7.765/306/2016 pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „aplicabilitatea dispozițiilor Legii nr. 77/2016, în situația prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. c) teza a II-a: «(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: c) (...) indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință» raportat la dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) din același act normativ: «(1) Prezenta lege se aplică raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor. (...) (3) Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori» și în ipoteza în care debitorul principal — împrumutatul titular al contractului de credit nu este consumator, respectiv este profesionist”.

80. Prin Decizia nr. 54 din 28 iunie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 11 octombrie 2021, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă, în Dosarul nr. 26.769/300/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei probleme de drept: „În sensul art. 5 alin. 3 coroborat cu dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea nr. 77/2016, notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, mai produc sau nu efectul suspendării de drept prevăzut de Legea nr. 77/2016?”.

81. Prin Decizia nr. 69 din 4 octombrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.087 din 15 noiembrie 2021, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Suceava — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.313/314/2019*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă dispozițiile art. 6 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează sau nu în sensul că suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de către creditor intervine atât în situația notificării prevăzute de art. 5 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, cât și în cazul acțiunii promovate de către debitori în temeiul dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

82. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

83. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, *„Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.*

84. Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

85. Primele trei condiții prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la tribunal, instanța investită cu soluționarea apelului urmează să judece cauza în ultimă instanță, în conformitate cu dispozițiile art. 651 alin. (4) și art. 718 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei decizii care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, cauza ce face obiectul judecării aflându-se în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului Prahova, titularul sesizării.

86. De asemenea, sunt realizate și cerințele referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se cere și lipsa statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept invocate, aceasta neformând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

87. În ceea ce privește întrunirea condiției de admisibilitate ce vizează identificarea unei probleme de drept care ar putea face obiect al sesizării, jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în legătură cu această cerință a statuat că, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 62 din

18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018; Decizia nr. 20 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019; Decizia nr. 17 din 17 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 15 iunie 2020).

88. Într-o altă formulare, s-a apreciat că problema de drept trebuie să fie una reală și veritabilă, iar o atare calificare există numai atunci când norma legală supusă analizei este îndoielnică, lacunară sau neclară, fiind susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al unei practici judiciare neunitare.

89. Este de reamintit, sub acest aspect, că art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată, care astfel este primul ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal care implică riscul unor dezlegări ulterioare diferite în practica judiciară.

90. Sub acest aspect, pentru a demonstra necesitatea intervenției mecanismului de unificare a practicii judiciare, în problema care se susține că necesită interpretare, autorul sesizării trebuie să semnaleze complexitatea, dualitatea sau precaritatea textelor de lege, fie prin raportare la anumite tendințe jurisprudențiale, fie prin dezvoltarea unor puncte de vedere argumentate, care să reclame necesitatea intervenției Înaltei Curți de Casație și Justiție.

91. Această exigență legală, subsumată condiției privind ivirea unei chestiuni de drept, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă (Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; Decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015; Decizia nr. 21 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 4 octombrie 2016; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020; Decizia nr. 57 din 28 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.170 din 3 decembrie 2020; Decizia nr. 15 din 15 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 15 aprilie 2021; Decizia nr. 26 din 12 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 3 iunie 2021; Decizia nr. 50 din 14 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 3 septembrie 2021).

92. În acest context se observă că instanța de trimitere, deși a apreciat că se impune declanșarea mecanismului hotărârii prealabile în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, nu a arătat, în mod concret, în ce constă dificultatea de interpretare a acestor dispoziții legale, neafirmând și neargumentând caracterul îndoielnic, neclar ori susceptibil de mai multe interpretări al prevederilor legale puse în discuție în cauză.

93. De altfel, distinct de faptul că din încheierea instanței de trimitere lipsește orice argument referitor la ambiguitatea, neclaritatea sau plurivalența textelor legale a căror lămurire se solicită, se constată că titularul sesizării nu a întâmpinat dificultăți în interpretarea acestora.

94. În opinia instanței de trimitere asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, efectul suspensiv prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 operează *de drept* și în cazul văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, întrucât legiuitorul nu a făcut nicio distincție în acest sens și a instituit un remediu procesual pentru ipoteza în care debitorul și-a exercitat cu rea-credință dreptul de a depune notificarea. Potrivit art. 7 alin. (5¹) din Legea nr. 77/2016, în cazul admiterii contestației creditorului la procedura notificării prevăzute la art. 5 și 6, prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării.

95. În ceea ce privește cea de-a doua și cea de-a treia întrebare, completul de judecată al instanței de trimitere consideră că neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, nu poate fi constatată de către executorul judecătoresc, în procedura de executare silită, și nici instanța de executare nu este îndreptățită să aprecieze asupra aplicării dispozițiilor Legii nr. 77/2016, din perspectiva condițiilor solicitării

de dare în plată, întrucât verificarea acestora se realizează exclusiv în cadrul contestației reglementate de art. 7 din actul normativ indicat, de către instanța competentă.

96. Se arată în încheierea de sesizare că, în condițiile în care instanța de executare nu se poate substitui instanței competente să verifice notificarea, nici executorul judecătoresc nu este îndreptățit să procedeze în acest sens, legiuitorul neconferindu-i astfel de atribuții, fiind evocate în susținerea acestei interpretări și dispozițiile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, potrivit cărora până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silite aflate în derulare, inclusiv popririile, se suspendă automat.

97. Așadar, verificarea premiselor sesizării, determinate de circumstanțele litigiului, întrebările formulate și punctul de vedere expus de instanța de trimitere, relevă faptul că aceasta nu pune în discuție o dificultate de interpretare punctuală a normelor de drept indicate în actul de sesizare, de natură să necesite intervenția instanței supreme, ci urmărește mai degrabă o validare a opiniei exprimate.

98. Or, în absența identificării în conținutul sesizării a unor texte de lege lacunare, precare ori controversate, a unor posibile sensuri contradictorii ale acestora, care să necesite interpretarea de principiu printr-o hotărâre prealabilă, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită.

99. Pentru aceste considerente, nefiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate cerute de lege, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.542/331/2020*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă:

„1. *Efectul suspensiv prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 operează de drept în cazul văditei neîndepliniri a condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016?*;

2. *Neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016 poate fi constatată de către executorul judecătoresc în procedura de executare silită, în virtutea rolului său activ?*;

3. *Instanța de executare, investită cu o contestație la executare prin care se critică neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și/sau a condițiilor de formă ale notificării de dare în plată, prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 77/2016, poate analiza în cadrul acestei proceduri condițiile de admisibilitate menționate în precedent?*”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 iunie 2022.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 43

din 27 iunie 2022

Dosar nr. 888/1/2022

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Mioara Iolanda Grecu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Adina Oana Surdu	— judecător la Secția a II-a civilă
Csaba Bela Nasz	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 888/1/2022, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, în Dosarul nr. 26.110/299/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelanta-reclamantă și intimata-pârâtă au depus puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a dispus, prin încheierea din 24 februarie 2022, în Dosarul nr. 26.110/299/2020, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „În aplicarea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din

21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 «ERGO Insurance» SE împotriva «If P&C Insurance» AS și C-475/14 «Gjensidige Baltic» AAS împotriva «PZU Lietuva» UAB DK, analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii trebuie limitată la normele de drept comun, stabilite în art. 2.210 din Codul civil, sau trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară privind dreptul de regres.”

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. Codul civil:

„Art. 2.210. — (1) În limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane.

(2) Asiguratul răspunde pentru prejudiciile aduse asigurătorului prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut la alin. (1).

(3) Asigurătorul poate renunța, în tot sau în parte, la exercitarea dreptului conferit de alin. (1).”

9. Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017 privind asigurările auto din România, cu modificările și completările ulterioare (*Norma A.S.F. nr. 20/2017*):

„ARTICOLUL 16

Cuplul tractor-remorcă/semiremorcă

(1) Asigurarea RCA a remorcilor/semiremorcilor are acoperire doar dacă acestea nu sunt atașate unui vehicul tractor.

(2) În cazul în care evenimentul se produce în timp ce remorca sau semiremorca este atașată vehiculului tractor, răspunderea aparține vehiculului tractor.

(3) Asigurătorul RCA al vehiculului tractor despăgubește partea prejudiciată și poate exercita dreptul de regres asupra asigurătorului RCA al remorcii/semiremorcii, în cazul în care dovedește că prejudiciul s-a produs ca urmare a unei defecțiuni tehnice a remorcii/semiremorcii, care nu putea fi observată de către conducătorul auto.

(4) În cazul în care evenimentul se produce în timp ce remorca/semiremorca este atașată vehiculului tractor, despăgubirea este suportată, în funcție de situațiile mai jos prezentate, de către:

a) asigurătorul RCA al vehiculului tractor, în situația în care vehiculul tractor este identificat și asigurat, indiferent dacă remorca/semiremorca este sau nu este identificată ori asigurată;

b) BAAR sau biroul național al statului în care vehiculul tractor staționează în mod obișnuit, pentru vehicule înmatriculate în alte state, în situația în care vehiculul tractor este identificat și neasigurat, indiferent dacă remorca/semiremorca este sau nu este identificată ori asigurată;

c) asigurătorul RCA al remorcii/semiremorcii, în situația în care vehiculul tractor este neidentificat, iar remorca/semiremorca este identificată și asigurată; după plata despăgubirii, asigurătorul remorcii/semiremorcii are drept de regres împotriva persoanei vinovate de producerea accidentului și, după caz, împotriva asigurătorului vehiculului tractor, dacă aceștia vor fi identificați ulterior;

d) BAAR, în situația în care vehiculul tractor este neidentificat, iar remorca/semiremorca este identificată și neasigurată.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 1 București la data de 21 august 2020 cu nr. 26.110/299/2020, reclamanta societate de asigurare a solicitat, în contradictoriu cu pârâta societate de asigurare, obligarea acesteia din urmă la plata sumei de 7.188,91 lei (1.545,21 euro la cursul Băncii Naționale a României din 19 septembrie 2018), reprezentând 50% din contravaloarea despăgubirii achitate în temeiul asigurării obligatorii RCA în dosarul de daună, motivat de faptul că, la data de 15 mai 2018, pe teritoriul Germaniei s-a produs accidentul rutier de care s-a făcut vinovat ansamblul de vehicule format din cap tractor, la care era cuplată o semiremorcă, ambele înmatriculate în România, condus de intervenientul forțat, care s-a soldat cu avarierea unei pompe dintr-o stație de alimentare.

11. La solicitarea persoanei păgubite, reclamanta, în calitate de asigurător RCA al vehiculului de tractare (cap tractor), a achitat către corespondentul său din Germania suma de 3.090,41 euro. Având în vedere că semiremorca atașată vehiculului de tractare era asigurată la pârâtă, reclamanta s-a adresat acesteia cu cerere de despăgubire pentru plata a 50% din valoarea despăgubirii achitate, cerere care a fost refuzată, în scris, de către pârâtă.

12. Ca urmare a acestui fapt, instanța a fost investită cu soluționarea prezentei cauze, având ca obiect acțiunea în regres formulată de asigurătorul vehiculului de tractare care a despăgubit victima accidentului cauzat de conducerea aceluși vehicul împotriva asigurătorului remorcii tractate la momentul producerii accidentului.

13. Prin Sentința civilă nr. 68 din 5 ianuarie 2021, Judecătoria Sectorului 1 București a respins cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată, reținând în esență că, deși la nivel de principiu este permisă subrogarea asigurătorului care a plătit despăgubirea victimei în drepturile acesteia, cu toate acestea, norma specială nu permite o astfel de subrogație a asigurătorului RCA pentru capul tractor împotriva asigurătorului remorcii/semiremorcii, decât în situația special prevăzută de lege (și anume accidentul s-a produs ca urmare a unei defecțiuni tehnice a remorcii/semiremorcii, care nu putea fi observată de către conducătorul auto), ceea ce nu este cazul în speța de față.

14. Prima instanță a reținut că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile legii germane, ci cele ale legislației interne, care prevede în mod expres la art. 16 alin. (2) din Norma A.S.F. nr. 20/2017 faptul că, în situația în care evenimentul se produce în timp ce remorca sau semiremorca este atașată vehiculului tractor, răspunderea aparține vehiculului tractor. Cât timp reclamanta nu face dovada faptului că accidentul s-ar fi produs ca urmare a unei defecțiuni tehnice a remorcii/semiremorcii, aceasta nu are un drept de regres pentru 50% din despăgubirea achitată față de asigurătorul RCA al remorcii/semiremorcii, respectiv față de pârâtă.

15. Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, arătând că legea română este aplicabilă în ceea ce privește chestiunea subrogației, însă în cauză nu sunt aplicabile prevederile Normei A.S.F. nr. 20/2017, ci sunt incidente dispozițiile art. 2.210 din Codul civil.

16. Totodată, a susținut că Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, trebuie interpretată prin prisma considerentelor sale.

17. Prin încheierea din 24 februarie 2022, Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a admis cererea formulată de intimata-pârâtă și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

18. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

19. În acest sens, a arătat că în cauză există o chestiune de drept care determină interpretări diferite, prin raportare la normele de drept aplicabile situației de fapt deduse judecării, respectiv dacă analiza legii române, în aplicarea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii, trebuie limitată la normele de drept comun stabilite în art. 2.210 din Codul civil sau trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară privind dreptul de regres.

20. Problema de drept se ridică în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului București — Secția a VI-a civilă, aflat în judecată în ultima instanță.

21. Chestiunea de drept este esențială, soluționarea pe fond a cauzei depinzând de lămurirea acesteia, prin raportare la obiectul cauzei, respectiv acțiunea în regres formulată de asigurătorul vehiculului de tractare împotriva asigurătorului remorcii.

22. S-a menționat că problema de drept este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

23. Apelanta-reclamantă a apreciat că, raportat la obiectul cauzei, respectiv acțiune în regres formulată de asigurătorul unui vehicul de tractare, legea aplicabilă raporturilor juridice dintre părți este legea germană, și nu legea română, fiind aplicabile dispozițiile legii române doar în ceea ce privește chestiunea subrogației, iar în ceea ce privește stabilirea subiectului de drept căruia îi este imputabil prejudiciul și a modului în care răspunderea este partajată este aplicabilă legea țării în care s-a produs prejudiciul, respectiv legea germană.

24. Intimata-pârâtă a apreciat că, în speță, sunt aplicabile normele speciale prevăzute de art. 16 alin. (1)—(3) din Norma A.S.F. nr. 20/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule.

25. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, au fost depuse puncte de vedere de către apelanta-reclamantă și intimata-pârâtă.

26. Astfel, apelanta-reclamantă a arătat că, față de prevederile legale europene și naționale, precum și față de dezlegarea dată cu forță obligatorie de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, singura soluție pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o poate da problemei de drept în discuție este în sensul că, în aplicarea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, atunci când aplicabilă raporturilor de răspundere civilă delictuală născute în urma accidentului nu este legea română, relevante pentru dreptul de regres al asigurătorului capului tractor împotriva asigurătorului remorcii sunt doar prevederile art. 2.210 alin. (1) din Codul civil, însă acest drept de regres va exista și va putea fi exercitat în condițiile art. 2.210 alin. (1) din Codul civil doar dacă, potrivit legii aplicabile raporturilor civile delictuale, asigurătorul remorcii va purta vreo răspundere.

27. Răspunderea asigurătorului remorcii, așa cum este ea reglementată prin Norma A.S.F. nr. 20/2017, este relevantă și se aplică doar în acele situații în care raporturile juridice delictuale născute în urma accidentului sunt guvernate de legea română.

28. Intimata-pârâtă a apreciat că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru admisibilitatea sesizării, arătând că soluționarea pe fond a cauzei depinde de dezlegarea chestiunii de drept, față de caracterul imperfect în care este redactat art. 2.210 din Codul civil, mecanismul subrogării instituit prin acest text de lege nefiind corelat cu specificitatea asigurării de răspundere civilă.

29. În acest sens, a arătat că se impune un răspuns cu privire la aplicabilitatea sau inaplicabilitatea de principiu a prevederilor art. 2.210 din Codul civil în materia asigurării de răspundere civilă/răspundere civilă auto.

30. Totodată, a considerat că este întrunită și cerința noutății, având în vedere că, deși există decizii anterioare, nu s-a cristalizat o jurisprudență unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici neunitare.

31. Referitor la aspectele de fond a arătat că, având în vedere că potrivit Curții de Justiție a Uniunii Europene este necesară analiza legii contractului de asigurare (în speță, legea română) pentru a se stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al vehiculului tractor poate exercita, prin subrogare, o acțiune împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii, nu este suficientă invocarea dreptului general de subrogare al asigurătorului instituit prin art. 2.210 din Codul civil, ci este necesară analiza în concret a normelor speciale în materie de regres al asigurătorului RCA.

32. Dezlegarea dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene echivalează cu stabilirea unei norme conflictuale de legi, iar în măsura în care trimite la legea română, analiza legii astfel desemnate nu poate fi limitată doar la anumite dispoziții, ci urmează a se avea în vedere întreg sistemul de drept aplicabil respectivului raport juridic.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

33. Instanța de trimitere a apreciat că, în aplicarea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, analiza legii române, pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii, trebuie limitată la normele de drept comun stabilite în art. 2.210 din Codul civil.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

34. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, au rezultat aspectele ce se vor arăta în continuare.

35. Din examinarea punctelor de vedere teoretice exprimate de judecători a reieșit că *opinia majoritară* este în sensul că, în aplicarea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii nu trebuie limitată la normele de drept comun stabilite în art. 2.210 din Codul civil, ci trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară privind dreptul de regres, respectiv art. 16 alin. (1)–(3) din Norma A.S.F. nr. 20/2017: *Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, Judecătoria Bolintin-Vale, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Buftea, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Suceava, Judecătoria Fălticeni, Judecătoria Darabani, Tribunalul Buzău, Judecătoria Buzău, Judecătoria Pogoanele, Judecătoria Râmnicu Sărat, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Judecătoria Brăila, Tribunalul Vrancea, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, Judecătoria Caracal, Judecătoria Slatina, Judecătoria Novaci,*

Judecătoria Motru, Judecătoria Segarcea, Judecătoria Craiova, Tribunalul Dolj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă, Judecătoria Brașov, Judecătoria Bacău, Judecătoria Onești, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Roman, Judecătoria Târgu-Neamț, Judecătoria Biczaz, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

36. În sprijinul acestei opinii s-a arătat că, văzând prevederile art. 4 și art. 19 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) și art. 7 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), astfel cum au fost interpretate prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, existența dreptului de regres al asigurătorului vehiculului de tractare împotriva asigurătorului vehiculului tractat se determină prin aplicarea legii contractului de asigurare și, numai dacă această lege prevede existența regresului, atunci împărțirea răspunderii nu se face potrivit legii contractului, ci potrivit legii de la locul producerii prejudiciului.

37. S-a reținut că legea română trebuie identificată prin raportare la situația de fapt concretă, iar nu prin raportare la dispoziții generale, de drept comun, fără legătură cu litigiul. Prin urmare, dacă dispoziții speciale, precum cele cuprinse în norme emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară, stabilesc anumite condiții pentru exercitarea regresului, condiții care nu sunt îndeplinite, se deduce concluzia că legea română nu reglementează acțiunea în regres și, prin urmare, nu se pune problema împărțirii între asigurători a răspunderii, conform legii locului producerii prejudiciului.

38. În sensul acestei opinii au fost identificate și înaintate următoarele hotărâri judecătorești definitive: *Decizia nr. 122 din 4 februarie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 21.311/299/2018; Decizia nr. 355 din 8 aprilie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 30.970/299/2018; Decizia nr. 4.309 din 2 decembrie 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 4.575/299/2019; Decizia nr. 8.625 din 16 decembrie 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 28.645/299/2019; Decizia nr. 2.246 din 9 septembrie 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 8.749/299/2019; Decizia nr. 3.548 din 23 octombrie 2019, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 21.952/299/2018, și Decizia nr. 404 din 19 mai 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 20.603/299/2018.*

39. *Opinia teoretică minoritară*, în sensul că se aplică principiul instituit de art. 2.210 din Codul civil, întrucât Codul civil este o lege, iar dispozițiile acesteia nu pot fi invalidate printr-un act cu valoare juridică inferioară, a fost exprimată de judecătorii de la: *Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Judecătoria Dorohoi, Judecătoria Buzău, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vaslui, Judecătoria Vaslui, Judecătoria Huși, Tribunalul Galați, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal.*

40. În motivarea acestei opinii, potrivit căreia analiza legii române în situația dată trebuie limitată la normele de drept comun stabilite prin art. 2.210 din Codul civil, s-a reținut, în esență, raportat la considerentele Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, că ceea ce instanța europeană a avut în vedere în dispozitivul hotărârii sale atunci când s-a referit la

legea aplicabilă acțiunii în regres a fost legea potrivit căreia instanța națională verifică existența sau inexistența unui drept de regres al asigurătorului vehiculului de tractare față de asigurătorul remorcii, iar nu conținutul concret al obligației de plată.

41. Prin urmare, instanța trebuie să verifice numai dacă legea română aplicabilă contractului de asigurare încheiat între deținătorul semiremorcii și asigurător, potrivit art. 7 din Regulamentul Roma I, permite exercitarea dreptului de regres ca urmare a subrogării în drepturile victimei. În acest sens, s-a reținut că, în dreptul român, această subrogare este prevăzută cu valoare de principiu de art. 2.210 alin. (1) din Codul civil, iar în ceea ce privește conținutul obligației de plată, respectiv dacă există în concret o răspundere a titularului semiremorcii față de victimă și, pe cale de consecință, o răspundere a asigurătorului acesteia față de asigurătorul vehiculului de tractare, subrogat în drepturile victimei prin plata indemnizației, instanța română trebuie să aplice legea locului producerii prejudiciului.

42. În sensul acestei opinii au fost identificate și înaintate următoarele hotărâri judecătorești definitive: *Decizia nr. 1.001 din 23 octombrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 17.590/299/2017; Decizia nr. 229 din 3 iunie 2020, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 17.589/299/2017; Decizia nr. 122 din 4 februarie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 21.311/299/2018; Decizia nr. 185 din 17 februarie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 27.955/299/2018, și Decizia nr. 184 din 17 februarie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 27.233/299/2018.*

43. Curtea de Apel Alba Iulia a înaintat două decizii definitive, care însă nu tranșează problema de drept care face obiectul sesizării.

44. Curțile de Apel Timișoara, Pitești și Oradea nu au identificat practică judiciară și nici nu au exprimat puncte de vedere teoretice.

45. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii, cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

46. Nu au fost identificate decizii relevante pronunțate de Curtea Constituțională în exercitarea controlului de constituționalitate.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

47. Nu au fost identificate decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare cu privire la chestiunea a cărei dezlegare se solicită.

X. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

48. Prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexe C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK, s-au decis următoarele:

„Articolul 14 litera (b) din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu conține o normă specială de conflict care are vocația de a determina legea aplicabilă acțiunii în regres dintre asigurători în împrejurări precum cele în discuție în litigiile principale.

Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) și Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) trebuie interpretate în sensul că legea aplicabilă unei acțiuni în regres formulate de asigurătorul unui vehicul de

tractare care a despăgubit victimele unui accident cauzat de conducătorul aceluși vehicul împotriva asigurătorului remorcii tractate la momentul respectivului accident este determinată potrivit articolului 7 din Regulamentul nr. 593/2008 dacă normele privind răspunderea delictuală aplicabile acestui accident în conformitate cu articolul 4 și următoarele din Regulamentul nr. 864/2007 prevăd o repartizare a obligației de reparare a prejudiciului.”

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

49. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

50. Examinând admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se constată că, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

51. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul instituie, în cuprinsul textului de lege citat, o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care trebuie întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să fie în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

52. Se reține că sunt îndeplinite condițiile vizând existența unei cauze aflate în curs de judecată, pe rolul unui tribunal, ce urmează a pronunța soluția în ultimă instanță. Astfel, sesizarea a fost formulată de un complet al Tribunalului București, investit cu soluționarea apelului declarat împotriva sentinței de fond pronunțate într-un litigiu în materia asigurărilor, în cauză putând fi exercitată numai calea de atac a apelului, conform art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

53. În ce privește însă condiția de admisibilitate ce vizează identificarea unei chestiuni de drept, susceptibilă unei dezlegări de principiu, se constată o serie de neregularități care fac demersul inadmisibil.

54. Astfel, referitor la cerința ca problema supusă interpretării să se identifice într-o chestiune de drept reală, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat constant în jurisprudența sa că „în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății” (Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018).

55. Ca atare, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă și punctuală, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet sau neclar, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare sau că și-ar putea extinde efectele după data abrogării lui (prin ultraactivitate), fie că ar intra în coliziune cu principiile fundamentale ale dreptului.

56. Ceea ce este definitoriu pentru această procedură este, deci, dezlegarea de principiu pe care o poate da instanța supremă în legătură cu sensul normei de drept, cu cea mai adecvată interpretare, atunci când textul legal este susceptibil de mai multe înțelesuri, astfel încât ulterior, printr-o aplicare corespunzătoare din partea instanțelor, jurisprudența să capete coerență și unitate.

57. În cauza de față se constată însă că sesizarea nu vizează dezlegarea unei chestiuni de drept în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece nu se solicită interpretarea unei prevederi legale neclare sau incomplete, ci modalitatea de aplicare a „legii române”.

58. Instanța de trimitere nu argumentează un caracter lacunar, neclar sau imperfect cu privire la normele de drept indicate în încheierea de sesizare, problema cu care se confruntă fiind aceea a modului de aplicare a textelor de lege incidente la situația de fapt dedusă judecării, prin raportare la interpretarea dată în considerentele Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexate C-359/14 „ERGO Insurance” SE împotriva „If P&C Insurance” AS și C-475/14 „Gjensidige Baltic” AAS împotriva „PZU Lietuva” UAB DK.

59. Or, operațiunea de identificare și aplicare a legislației la anumite circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu este atributul exclusiv al instanței de judecată, neputând fi supusă

mecanismului de unificare a jurisprudenței prin pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

60. În realitate, instanța de trimitere are de stabilit norma de drept aplicabilă raportului juridic dedus judecării, în funcție de pretențiile concrete formulate de partea reclamantă, operațiune pe care nu o poate delega, pe calea întrebării prealabile, instanței supreme. Această operațiune îi incumbă și nu se poate deroba apelând la mecanismul hotărârii preliminare, întrucât acesta nu poate fi deturnat de la rațiunea reglementării lui, aceea a asigurării unor dezlegări în drept de principiu, iar nu a subrogării în atribuțiile jurisdicționale ale instanței de judecată.

61. Problema de drept, redactată în termenii sesizării, nu este una care să se circumscrie cerințelor art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât nu vizează interpretarea unei norme de drept neclare, nici măcar pe cea a stabilirii raportului dintre norma generală și cea specială (un principiu de drept a cărui aplicare, de altfel, nu poate ridica vreun grad de dificultate în practica instanțelor), ci înlăturarea unei dificultăți a instanței de trimitere în a stabili norma de drept aplicabilă.

62. În procedura pronunțării hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de determinare a legii aplicabile, ci se limitează la a-i facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, impreciziunilor ori lacunelor textelor legale, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare [Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016 (paragrafele 43—47); Decizia nr. 89 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2018 (paragrafele 82—87); Decizia nr. 65 din 1 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 14 noiembrie 2018 (paragrafele 53—56); Decizia nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020 (paragrafele 84—86; 102—105); Decizia nr. 77 din 15 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 11 februarie 2022 (paragrafele 57—63, 67, 68)].

63. Din această perspectivă, sesizarea nu poate primi o dezlegare pe fond, având caracter inadmisibil, câtă vreme se ține, în fapt, la o „delegare” a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere către instanța supremă, îndrituită legal doar să dea dezlegări de principiu asupra unor veritabile chestiuni de drept, iar nu să arate norma incidentă raportului litigios și modalitatea de aplicare în speță.

64. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, în Dosarul nr. 26.110/299/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În aplicarea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 ianuarie 2016, pronunțată în cauzele conexate C-359/14 «ERGO Insurance» SE împotriva «If P&C Insurance» AS și C-475/14 «Gjensidige Baltic» AAS împotriva «PZU Lietuva» UAB DK, analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii trebuie limitată la normele de drept comun, stabilite în art. 2.210 din Codul civil, sau trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară privind dreptul de regres.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 iunie 2022.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 459200